

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lutego 2024 r.

sprawy **A. J.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt II Ka 24/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Stalowej Woli

z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 133/21,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[PGW]

UZASADNIENIE

A. J. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Stalowej Woli z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 133/21, na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w dacie bliżej nieustalonej w okresie od 27 sierpnia do 4

października 2019 r., w nieustalonym miejscu, godząc się, aby inne nieustalone osoby dokonały czynu zabronionego, ułatwił nieustalonym sprawcom działającym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia przez J. i T. C. własnym mieniem w kwocie 70.300 zł w dniu 4 października 2019 r. w S. W. w ten sposób, że przekazał nieustalonym sprawcom do swobodnego dysponowania rachunek bankowy w Bank S. A. o nr [...] wraz z kartą kodów TAN niezbędnych do autoryzacji transakcji, który to rachunek został użyty przez nieustalonych sprawców do popełnienia przestępstwa na szkodę J. i T. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 1039/13 za umyślne przestępstwo podobne, tj. za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. C. kwoty 67.395,98 zł tytułem środka kompensacyjnego.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt II Ka 24/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. przez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego o przesłuchanie świadków M. P., A. K. i W. J., ponowionych przez obrońcę oskarżonego przed sądem odwoławczym, przez nieuprawnione i nieumotywowane przyjęcie przez tenże Sąd, że wnioski nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, oraz że w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania podczas, gdy wnioski dowodowe miały znaczenie dla rozstrzygnięcia, nie zmierzały do przedłużenia postępowania bowiem zostały złożone osobiście przez oskarżonego przed Sądem Rejonowym, a następnie uzupełnione przez obrońcę oskarżonego o tezy dowodowe na 5 miesięcy przed wydaniem wyroku przez Sąd Rejonowy,

2. rażącą obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozpoznanie zgłoszonego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegającego na przyjęciu, „że oskarżony miał świadomość, iż udostępniając osobie trzeciej założone konto bankowe ułatwia czyni to w odniesieniu do konkretnego charakteryzowanego w przepisie szczególnym lub pozakodeksowym czynu zabronionego”.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, stąd jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., poprzez bezzasadne oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w postępowaniu odwoławczym świadków M. P., A. K. i W. J. stwierdzić należy, że po pierwsze, zarzut naruszenia tych samych przepisów, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie tych samych świadków był podnoszony w apelacji. Sąd odwoławczy ten zarzut rozważył należycie, czego w istocie nie kwestionuje obrońca skazanego, gdyż nie stawia w kasacji w związku z tym zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Po drugie, w związku z ponowieniem w apelacji tego wniosku dowodowego, Sąd drugiej instancji z urzędu dopuścił dowód z odpisu aktu oskarżenia w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. akt XVIII K 212/20, celem ustalenia, czy przywoływane we wniosku dowodowym o przesłuchanie M. P. informacje znajdują potwierdzenie w aktach tej sprawy. Przeprowadzony dowód nie wykazał istnienia związku M. P. z zarzuconym A. J. czynem ani też nie potwierdził jego twierdzeń o występowaniu tego świadka w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o podanej sygnaturze. Wobec powyższego nie sposób nie zgodzić się ze stanowiskiem Sądu odwoławczego, że brak było podstaw do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań M. P. w niniejszym postępowaniu. Tym bardziej za pozbawione znaczenia dla

rozstrzygnięcia sprawy przeciwko A. J. należało uznać zeznania A. K. na okoliczność jego relacji z M. P.. Natomiast świadek W. J. była już przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym, a jej zeznania zostały ujawnione w toku rozprawy i stanowiły jedno ze źródeł poczynionych przez Sąd *meriti* ustaleń faktycznych. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia złożonych przez obrońcę oskarżonego wniosków dowodowych, toteż decyzja procesowa Sądu drugiej instancji w tym przedmiocie zasługuje na aprobatę.

Stwierdzając, że okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, każdy sąd, jak słusznie zauważył obrońca, musi dokonać swego rodzaju wstępnej oceny jeszcze nieprzeprowadzonego dowodu. Tylko w ten bowiem sposób znajduje zastosowanie przepis art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Ważne, by ocena ta nie była dowolna, lecz spełniała kryteria określone w art. 7 k.p.k. Taka też była w niniejszej sprawie. Całokształt dowodów zebranych w sprawie, w tym skrajnie sprzecznych z doświadczeniem życiowym wyjaśnień oskarżonego, doprowadził Sąd odwoławczy do trafnego wniosku, że w istocie nie było takiej osoby, której oskarżony - mimo że w zasadzie jej nie znał - miał udzielić dostępu do własnego konta w celu ułatwienia jej prowadzenia działalności handlowej za granicą. Przyjęcie odmiennej perspektywy – bezkrytycznego przeprowadzania wszystkich powoływanych przez strony dowodów w oderwaniu od realiów sprawy - prowadziłoby w skrajnych wypadkach do niemożności zakończenia tego rodzaju spraw. Stąd niezbędne w wypadkach przewidzianych przez ustawodawcę oddalanie wniosków dowodowych. I tak, w niniejszej sprawie procedował Sąd odwoławczy.

Brak jest także podstaw do uznania za zasadny i skuteczny drugiego z podniesionych w kasacji zarzutów, w którym skarżący dopatruje się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej, poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej, jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej m.in. z jego uzasadnienia

jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontrolę apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu I instancji bądź forsuje subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego. O obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu przepisu art. 457 § 3 k.p.k., gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie przedstawiona argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. będzie więc miało miejsce wówczas, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2022 r., V KK 333/22).

Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, iżby podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku został potraktowany pobieżnie lub oceniony nieprawidłowo. Wręcz przeciwnie, Sąd odwoławczy zarzut ten rozważył wnikliwie, przekonująco wykazując, dlaczego niewadliwe są ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd I instancji za podstawę skazania oskarżonego za pomocnictwo do oszustwa pokrzywdzonych metodą „na policjanta”. Oceniał przy tym także i te argumenty apelującego, w świetle których oskarżony miał nie obejmować swoją świadomością, że ułatwia innym osobom popełnienie konkretnego czynu zabronionego. Istotne w tym zakresie było nie tylko odwołanie się do realiów sprawy, ale również doświadczenia życiowego (także wynikającego z rozpoznawania tego rodzaju spraw) oraz wcześniejszej karalności oskarżonego za podobne czyny. W konsekwencji konkluzja Sądu odwoławczego, że oskarżony przekazując nieustalonym sprawcom do swobodnego dysponowania założony przez siebie rachunek bankowy wraz z kartą kodów TAN niezbędnych do autoryzacji transakcji, który to rachunek został następnie użyty przez nieustalonych sprawców do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonych, miał świadomość, iż ułatwia w ten sposób innym osobom popełnienie czynu zabronionego, nie została w kasacji skutecznie podważona. Dlatego i ten zarzut musiał być oceniony jako bezzasadny w stopniu oczywistym.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, przy czym o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art.637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[ms]